

VINCE FLYNN

& KYLE MILLS

RUŽDÁ VÁLKA

Třetí světová válka vypukne tento týden

Rudá válka

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Vince Flynn, Kyle Mills

Rudá válka – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

RUDÁ VÁLKA

VINCE
FLYNN
& KYLE MILLS

RUDÁ
VÁLKA

Přeložil Roman Lipčík

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2018 by Cloak & Dagger Press, Inc.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Red War*
(First published by Emily Bestler/Atria Books, New York, 2018)
přeložil © 2019 Roman Lipčák
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5193-9 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-759-5232-5 (ePub)
ISBN 978-80-759-5233-2 (Mobi)
ISBN 978-80-759-5234-9 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

K tomu, aby se z neurčitého nápadu stala hotová kniha, je zapotřebí celého zástupu lidí a já mám to štěstí, že mě obklopují jedinci, jejichž znalosti, nadšení i pracovní morálka dokážou z toho procesu vykřesat maximum.

Tam, kde jsem dnes, bych nedospěl, nebýt mého agenta Simona Lipskara. Emily Bestlerová a Sloan Harris jsou mi k dispozici, kdykoli je potřebuji. David Brown a jeho báječný tým se starají o propagaci jako nikdo jiný v nakladatelské branži. Ryan Steck zaslouží dvojnásobnou zmínku – je to neúnavný přeborník série a k tomu chodící encyklopedie všeho, co se týká Mitche Rappa. Moje matka a má manželka se prokousaly prvním hrubým konceptem knihy a podělily se se mnou o kritické postřehy. Vrátil se Rod Gregg, aby mi vyjasnil všechny otázky ohledně palných zbraní. A konečně Steven Stoll mi poskytl několik potřebných informací o lakrosu.

Závěrem musím dodat, že můj vděk Vincovým fanouškům za to, jak mile mě přijali, nezná mezí. Nepřestává mě udivovat, kolik se najde těch, kteří nelitují času, aby mi vyjádřili podporu. Bez vaší energie bych nikdy nedopsal ani první knihu.

PŘEDEHRA

KREML
MOSKVA
RUSKO

Ulice byly přeplněné lidmi. Přestože ho jeho pitomí poradci ujišťovali, že k tomu nedojde, ruský prezident právě sledoval, jak demonstranti pronikají na Rudé náměstí. Podle posledních odhadů se sešlo přes dvě stě tisíc protestujících, paralyzovali obchodní čtvrti Moskvy a ti nejkurážnější z nich teď pochodovali k sídlu moci.

Šedavý lidský proud se rozlil téměř do desetimetrové šířky a ve vytrvalém dešti se kroutil do nedohledna, takže jeho délka se nedala odhadnout. V čele kráčel Roman Pasternak v červené bundě a baseballové čapce, kterou nosil jako terč, jako by vybízel ruské bezpečnostní síly, aby si na něj něco zkusily. Maxim Krupin mhouřil oči, aby viděl podrobnosti, ale nedokázal rozeznat víc než neurčitý obrys postavy. Ještě nedávno by jeho oči zaznamenaly každý detail, ale ty časy byly pryč. Chvilé rozostřeného vidění se dostavovaly stále častěji a netrvaly už pouhé minuty, ale vlekly se hodiny.

Ve svém věku by možná už měl přehodnotit postoj, podle kterého jsou brýle známkou opotřebení. Nebo raději ne. Naučil se využívat slabosti a neduhy druhých, ale sám ničím takovým netrpěl od dětství. Péči lékařů využíval jen k tomu, aby mu vyléčili zranění, která utrpěl při sportu nebo na lovu, a jízvami, jež mu po nich zůstaly, se pyšnil.

Lidé jako Pasternak nikdy nepochopí, že vláda nad Ruskem nepramení z ekonomického růstu, svobody nebo bezpečnosti. Ne, odvíjí se od vní-

mání moci. Krupinova moc byla neotřesitelná, ale dopracoval se k ní tím, že lidu nabídl iluzi, že oni sami jsou jejím zdrojem. Že on není nic než nástroj, který naplňuje jejich vůli. Zbraň napřažená proti kterékoli z dlouhého seznamu smyšlených hrozeb. Proti Američanům. Evropanům. Homosexuálům. Především ale proti demokratickým silám probublávajícím na povrch jejich společnosti.

V kontrastu k hubenému muži v čele svých stoupenců pod okny byl Krupin obr. Sto osmdesát centimetrů vysoká kostra obrostla metrákem masa. Stále byl mohutný, ale den za dnem slábl. Hustý černý porost měl nejen na hlavě, ale i na širokých prsou a na zádech. Ztělesňoval horníka zčernalého uhelným mourem, který zajišťoval zemi teplo a elektřinu, s nimiž stál a padal sovětský režim. Dělníka z továrny, kde se vyráběly nezbytné stroje a zbraně. Zemědělce, který krmil hladovějící. A konečně vojáka, před nímž se třásl celý svět.

Sledoval srocní dole a bezpečnostní síly, jež se snažily udržet situaci pod kontrolou. Podle očekávání byli mezi demonstranty většinou mladí lidé – zhyčkaní studenti vysokých škol a lidé zapojení do procesu, kterému se začalo říkat nová ekonomika. Tedy do oborů, v nichž národohospodáři spatřovali budoucnost země, které však neprodukovaly nic hmotného. Ani vojenskou výzbroj, ani velkolepé budovy, ani společensky potřebné stavby. K pohodlnému životu stačily téhle generaci řádky počítačových kódů a bezbřehé spektrum služeb.

Zpovykaná mládež vážně krácející po Rudém náměstí nežila láskou k vlasti, nýbrž sebeláskou. Tématem jejich hovorů nebyla sláva matičky Rusi, nýbrž omílali pořád jen práva jedince a luxusní standard Západu, který jim byl upřen. Teď se tón jejich promluv měnil. Stále razantněji se prezentovali jako budoucnost Ruska. A jeho odkazovali do minulosti.

Krupin periferním viděním zaznamenal pod víčky řadu matných záblesků a připravil se na pocit nevolnosti, který následoval vždy hned nato. Jinak nereagoval. Dezorientace a pronikavá bolest se dostaví až později. Tentokrát ale potrvají kratší dobu než při posledním záchvatu. Vždycky to tak bylo.

Dav demonstrantů se na výraz vzdoru, který by byl ještě před pár lety nemyslitelný, rozlil pod věží, odkud na něj shlížel. A on proti tomu nepodnikl nic, jen je sledoval oknem, po němž stékaly dešťové kapky.

Jeho podřízení byli stále váhavější, když přišla na přetřes otázka, jak naložit s roztržštěnou, ale stále narůstající opozicí v zemi. Místo aby ji rozdrtili, spoléhali na schopnost státních médií zesměšnit ji nebo její existenci prostě popřít. Varovali ho, že jakákoli důraznější akce by vyvolala vlnu odporu, jež by se mohla vymknout z rukou. Přílivy a odlivy, které dosud ovládal vlastní silou, by ho mohly smést stejně jako Husajna, Kaddáfího a další.

Mírné narušení rovnováhy přišlo dokonce ještě rychleji, než Krupin očekával, a přinutilo ho odvrátit se od neradostného pohledu, který mu zprostředkovávalo mokré okenní sklo. Po něm bude následovat tak silná bolest hlavy, že při ní skoro přestával vidět; ohlásí se zprvu nenápadným tepáním a pak natolik zesílí, že se to téměř nedalo snést. A nakonec se dostaví dezorientace. Tahle fáze byla nejhorší. Pro člověka v jeho postavení může být i krátký výpadek smrtící.

Opatrně klesl na židli, která svým jednoduchým designem neúspěšně soupeřila se spartánským psacím stolem, za nímž stála. Malická kancelář se nacházela v nevyužívaném zákoutí Kremlu a od časů vlády Sovětů ji nikdo nerenovoval. Hodiny na stěně přestaly fungovat už před mnoha lety, ale časový údaj na displeji jeho mobilu byl nesmlouvavý – 11:59.

Z hromady na kraji stolu vyndal jednu složku a stáhl z ní gumovou pásku, která ji držela zavřenou. Obsah složky nebyl podstatný, pomohla mu ale zahladit praskliny na fasádě, na níž tak dlouho pracoval.

Zaklepání na dveře se ozvalo ani ne za minutu. K pozitivním důsledkům bezmála všemocnosti, k níž se v rámci Ruska dopracoval, patřilo i to, že lidé z jeho okolí byli úzkostlivě dochvilní.

„Dále.“

Vstoupil muž, který se při chůzi hrbil, takže vypadal na víc než šedesát let; tolik mu ve skutečnosti bylo. Mírný pohled a trochu delší bílé vlasy by Krupin za jiných okolností považoval za znak měkkosti, teď ho ale společně sdílené tajemství uvedlo do rozpaků, jaké zažíval zřídka.

Zvedl pohled od složky, zadíval se na svého osobního lékaře a přitom si dával pozor, aby na něj ve snaze zaostřit nemžoural. Chodíval za ním obvykle kvůli běžným prohlídkám nebo když se vyskytl nějaký drobný zdravotní problém. Média o návštěvách lékaře informovaná nebývala, pokud nešlo o zranění, které by mu upevnilo image, ale tajné nebyly.

Dnes byla situace jiná.

Ruský vůdce si Eduarda Fedkina ještě nikdy nezavolał do této odlehlé části Kremłu a lékaře překvapilo, když ho tu našel. Snad právě překvapení způsobilo, že zůstal stát a nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Ale možná v tom bylo něco víc.

„Tak jaké zprávy pro mě máte, doktore?“

„Naše vyšetření, pane...“ Lékař zaváhal, ale pronikavý Krupinův pohled mu zabránil umlknout. „Vyšetření odhalilo anomálii ve vašem mozku.“

Krupina zaplavil příval adrenalinu a znásobil bolest hlavy. Výrazem obličeje ale nedal nic najevo.

„Jakou anomálii?“

„Nádor.“

„No a dál?“

„Podle všeho je příčinou příznaků, které pociťujete.“

Krupin se soustředil, aby mluvil vyrovnaně. „Je to rakovina?“

„Šlo zatím jen o předběžné testy. Nesloužily k určení přesné diagnózy.“

Vyšetření si vyžádal Krupin, proběhlo v naprosté tajnosti u něj doma a použily se jen ty přístroje, které se k němu daly dopravit.

„Musel jste si přece utvořit nějaký názor.“

„Vzhledem k tomu, že příznakem onemocnění je jen rozostřené vidění a mírné bolesti hlavy, věřím, že jde o benigní nádor s pomalým růstem,“ volil Fedkin opatrně slova.

Krupin nebyl úplně upřímný, když doktorovi líčil intenzitu bolesti hlavy, a nezmínil se ani o zmatenosti, která po ní následuje. Fedkin byl jedním ze špičkových lékařů v zemi, ale stěží patřil k jeho příznivcům. Podle informací, jež se podařilo získat ruským výzvědným službám, se politiky stranil – jako mnoho dalších ruských intelektuálů, kteří se cítili nad takové maličkovosti povznesení. Přesto ale bylo nutné informace regulovat.

„Musíme samozřejmě provést mnohem důkladnější vyšetření, pane. To je třeba udělat okamžitě.“

„Myslím, že není žádný důvod k hysterii,“ pravil Krupin s klidem, který necítil. „Pověřím svého tajemníka, aby našel v mém programu vyhovující termín.“

Fedkin se nehýbal z místa, díval se na sedícího Krupina, jako by se roz-

hodoval, jestli má na svém trvat pevněji. Pak se ale otočil, vyšel z kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Jakmile zámecká dvéř zaklapla, Krupin se sesul na stůl, podložil si hlavu dlaněmi a přemáhal nevolnost, jež se ho zmocnila. Zvenčí se ozval jásot, byl tak mocný, že rozduňel stěny, a připomněl mu demonstranty, kteří ucpali ulice Moskvy. Zcela jistě jsou to jeho oponenti, ale ne ti nejnebezpečnější. Tahle výsada náležela lidem z jeho nejbližšího okolí. Těm, co věděli, jak je starý, a tiše se šikovali, aby nepropásli nic z toho, co přijde potom.

Pokoušel se soustředit myšlenky, posuzoval silná i slabá místa a ambice těch, kteří by nejspíš mohli vystoupit proti němu. Tohle měl opravdu shůry dáno. Ne obratnost v hospodářské politice nebo geopolitice. Dokonce ani ne ve vojenské strategii. Kdepak, stál v čele největší země na světě, protože se dokázal lépe než kdokoli před ním vypořádávat s nepřáteli, jak vnějšími, tak vnitřními. Šikovně vyvažoval podíl informací a dezinformací, lichotek a výhrůžek, odměn a trestů, to všechno s cílem utkat síť, do níž se chytil každý, kdo s ní přišel do styku. Byla to účinná metoda, ale udržovat ji při životě bylo neobyčejně pracné. Vyžadovala soustavnou pozornost, jinak mohla prakticky ze dne na den selhat.

Znovu jásot zvenku a tentokrát se po něm rozlehl zesílený hlas Romana Pasternaka.

„Proč jsme tady?“

Krupinovi přetrhl řetěz myšlenek. Pasternak se zvlčilou hordou svých příznivců nejenže přitáhl na Rudé náměstí, ale teď ke všemu ještě hodlá pronést řeč? Před pěti lety by se pouhému pomyslení na něco takového každý vysmál. Čas ale nikdo ovládnout nedokáže a změny, které přináší, rovněž ne.

Krupin se začal zvedat, ale padl zpátky na židli. Ne. Pasternak znamenal hrozbu, nikoli však hrozbu bezprostřední. S ním se vypořádá později.

„*Rusko se rok za rokem potácí na hranici recese, jednou v ní, jednou mimo ni, a je plně závislé na bohatství, které můžeme vytěžit ze země. Naši učitelé a naši dělníci nedostávají platy. Naše infrastruktura se rozpadá...*“

Krupin začal tužkou sepisovat seznam, jenž by mu ještě před pěti měsíci byl k ničemu. Jako první do něj zanesl jméno ministerského předsedy Borise Utkina.

Byl poměrně mladý a technicky zdatný, dokázal komunikovat s generací, která si držela od Krupina odstup. Schopný politik, předstíral loajalitu, ale vždycky se stavěl do pozice středu – tvořil most mezi železnou rukou vlády Krupinovy administrativy a anarchií, již venku nabízel muž hřímající do megafonu.

„Žijí u nás motivovaní a vzdělaní lidé, co ale vyrábíme? Co vynalézáme? Inovace znamená budoucnost, jenže my dokážeme jen rabovat naše přírodní zdroje a za drobtý spadlé ze stolu ho prodávat blahobytnějším zemím.“

Gríša Azarov. Zabiják, který pro něj svého času tak efektivně pracoval. Vzdal se moci i bohatství, jimiž ho Krupin zahrnul, odešel a teď žije inkognito ve Střední Americe. Jako takový hrozbu nepředstavuje, ale byl by neuvěřitelně nebezpečný, kdyby ho do svých služeb získal někdo jiný.

„Maxim Krupin je nejbohatší člověk na světě, štědře odměňuje své nejvěrnější, zatímco my ostatní hladovíme.“

Tarben Čkalov. Nejmocnější z oligarchů, který díky vysokému věku a pevnému postavení na mezinárodních trzích už nemusel mít z Krupina strach. Šlo mu už jen o stabilitu a podpoří každého, kdo ji zajistí.

„Pět procent našeho hospodářského výnosu jde na vojenské účely. K čemu? Jako prostředky k expanzi? Dobrodružné počínání na Krymu a na Ukrajině nás stálo miliardy rublů a v jejich důsledku na nás dolehly mezinárodní sankce. Na obranu před invazí?“ Pasternakův zesílený smích částečně přehlušila zvuková zpětná vazba. *„Kdo by tuhle zemi chtěl?“*

Krupin pustil tužku z ochablých prstů. Hněv, který v něm kypěl, poznával, ale cítil ještě něco. Něco, co se skrývalo v pozadí. Něco cizorodého.

Strach.

„Prezident zaslepuje naši starší generaci nacionalismem a vzpomínkami na sovětskou slávu, ale ty časy jsou nenávratně pryč. A já dodávám – zaplatí-pánbůh.“

Krupin si uvědomil, že na seznam zapomněl připsat svého nejmocnějšího nepřítele: čas. Co pro něj znamená anomálie, kterou mu našli v mozku? Pomalý sesuv k demenci a šílenství? Invazivní léčbu, po níž z něj zbude jen stín toho, kým kdysi býval? Bude pozvolna hnít a všichni ti slabši kolem něj se budou strkat, kdo z nich mu první vbodne nůž do zad?

V myšlenkách zalétl k nepodstatným davům na náměstí, uvažoval, jak bezstarostně berou svoje mládí a vitalitu. Přemýšlel o milionech těch, kteří povedou dál své obyčejné životy, zatímco jeho vyhasne. Rozjímal o světě, který z něj přestane mít strach a nově nalezenou sebedůvěrou pookřeje.

„Rusko má hrdou historii, ale nemůžeme se už déle stavět proti celému zbytku světa...“

Bolest hlavy se stupňovala, dosahovala intenzity, jakou dosud nezakusil.

„Musíme zaujmout místo v současném uspořádání světa, ne se utápět ve fantazírování starce o tom, že mu budeme vládnout.“

„Mlč!“ zařval Krupin a vylekalo ho, jak malá kancelář, v níž se nacházel, jeho hlas pohltila. Vyskočil, a současně s tím, jak se chápal telefonu na stole, vykřikl ještě jednou: „Mlč!“

1

VÝCHODNĚ OD MANASSASU VIRGINIE USA

Mitch Rapp zpomalil a nechal Scotta Colemana, aby zvýšil náskok na tři metry.

Běželi po sotva zřetelné polní cestě, která se kroutila vzhůru po svahu hory, na němž si postavil dům. Záměrně si vybrali pozdní odpoledne, kdy do nich naplno pražilo slunce. Rtuť teploměru se pohybovala kolem třicítky, vlhkost vzduchu neměla daleko k devadesáti procentům; Rappovi se na těle utvořila vrstvička potu a začínala mu prosakovat tričkem.

Coleman však vypadal, jako by zrovna vylezl z bazénu. Potil se tak silně, že za sebou nechával rozblácenou stopu, která musela být viditelná i z vesmíru. Dýchal přerývaně, sípavě lapal po vzduchu, jako by se připravoval na roli oběti v krvavé hororové vyvražďovačce. Ke cti mu bylo dlužno připsat, že si držel rovnoměrné tempo a neklopýtal o kořeny a uvolněné kameny pod nohama.

Dostali se do tří čtvrtin cesty na vrchol a Coleman si vedl tak, že by to za daných okolností musel každý ocenit. Jenže Rapp nebyl každý. Přišla chvíle ověřit si, co bývalý příslušník námořních jednotek SEALs dokáže.

Předběhl Colemana zleva mezi stromy, kterým v té rychlosti ulámal několik nízkých větví, a pár metrů před ním se vrátil na pěšinu. Asi minutu držel se svým dlouholetým kamarádem krok a pak začal pomalu přidávat. Za zády slyšel, jak se dusot kroků vzdorovitě zrychlil. Tak to probíhalo pokaždé.

Coleman strávil uplynulý rok a něco výlučně tím, že se dával dohromady

po střetnutí s Gríšou Azarovem, zabijákem téměř nadlidských schopností, který působil ve službách ruského prezidenta. Azarov nakonec opustil svou vlast i zaměstnavatele, ale bohužel ještě předtím stačil Colemanovi zmrzačit rameno, nechat mu mezi žebry zlomenou čepel nože a vpálit do něj několik projektilů. Už jen množství krve, jež Coleman ztratil, by zabilo i o půlku mladšího člověka, ale bývalý příslušník SEALs se postavil osudu a přežil.

Ukázalo se, že to byla ta jednodušší fáze. Když ho konečně zvedli z lůžka, jen to, aby se naučil znovu chodit, trvalo skoro měsíc. A pak tu byla i duševní stránka zranění. Z člověka, který býval vždy silnější, odolnější a rychlejší než všichni kolem, se stát někým, kdo je při nákupu potravin v samoobsluze odkázaný na invalidní vozík s motorkem, to je těžký psychický otrěs. Ještě hůř se smířoval s tím, že ho Azarov zmasakroval jako nic. Coleman pořád ještě sbíral ztracené sebevědomí, kterého měl vždy zaslouženě na rozdávání.

Rappa tedy výjimečně příjemně překvapilo, když se jeho kamarád objevil u jeho dveří s tím, aby si s ním šel zaběhat do terénu. Potěšilo ho, že se v něm probudil náznak dávného furiantství. Coleman mu dlouhý čas poskytoval krytí při akcích a popravdě řečeno – poslední rok se tak úplně nevydařil. V téhle branži je člověk dobrý právě jen tak, jak jsou schopní lidé, jimiž se obklopi.

Rapp se podíval na monitor srdečního tepu na zápěstí. Sto šedesát pět – náročné, ale snesitelné tempo, které by byl schopný udržet asi tak tři hodiny, než by mu došly síly. Coleman vzadu za ním dýchal stále namáhavěji a rytmus jeho kroků už nebyl tak pravidelný. Jak mu lýtkové svaly začínaly vypovídat poslušnost, častěji zakopával a pak vždycky nešikovně získával ztracenou rovnováhu. Ale ještě neupadl. Zatím ne.

Nechali za sebou stromy a Rapp o něco zrychlil, když se před nimi vynořil vrchol kopce. Coleman klopýtl, jednou rukou se opřel o zem, ale zůstal na nohou a nevypadl z rytmu. Teď už ho poháněly čistě jen odhodlání a hrdost, ale to bylo v pořádku. Obojího měl nadbytek.

Sto sedmdesát jedna úderů srdce za minutu, přečetl si Rapp na monitoru.

Coleman začal sípat nezdravě, z hloubi hrudníku se mu dralo nehezské hvízdání. Pak se zalkl a rozkašlal se. Rappa to přimělo na okamžik zvolnit.

Potom ale začal sprintovat. Pokud má jeho dávný kamarád padnout mrtvý k zemi, ať se to stane raději tady než v Afghánistánu, kde na něm budou záviset životy druhých.

Jakmile doběhl na vrchol, Rapp zpomalil a už jen v chůzi mhouřil oči, když se zadíval do koberce zeleně dole. Kus na východ spatřil blyštivou tečku, svůj dům, obklopený hrstkou dalších. Všechny stály na ohromných pozemcích, protože Mitchův odporně bohatý bratr skoupil všechny zdejší parcely a pak je po dolaru rozprodal Rappovým kolegům, aby si tak zajistil, že jeho starší sourozenec neustále obklopený oddanými pistolníky bude v bezpečí.

Moderní dům ze dřeva a tvrzeného skla na jih od vjezdu do Rappova sídla byl už skoro dokončený. Otázka ovšem byla, jestli jeho majitel přežije posledních sto metrů tohoto běhu, aby si ho užil.

Naštěstí odpověď na tuhle otázku přišla brzy. Coleman vyběhl na vrchol, vyrazil směrem k Rappovi a padl mezi kamení. Podařilo se mu zvednout se na všechny čtyři, ale vstát nedokázal. Hlavu měl svěšenou a usilovně se snažil, aby se nepozvracel. Přibližně po minutě ovládl dech natolik, aby ze sebe vypravil jediné slovo.

„Čas?“

Rapp se podíval na hodinky. „Hodina, šestnáct minut, třicet tři vteřin. Stačí to už jen trochu vytáhnout a kvalifikuješ se na olympiádu seniorů.“

Tempem, které nasadili, by ve skutečnosti nechali za sebou třetinu příslušníků jednotek SEALs v aktivní službě. Na starého mariňáka, jemuž doktoři prorokovali, že bude už do smrti chodit o holi, to nebyl špatný výsledek.

Coleman s vypětím sil zvedl jednu ruku ze země a ukázal mu vztyčený prostředník. „Jaký je tvůj nejlepší čas?“

Rapp chvíli uvažoval, že mu odpoví popravdě, ale pak tu myšlenku zavrhl. Coleman investoval do svého zotavení a rehabilitace nepředstavitelné úsilí. Nemělo smysl připravovat ho o motivaci.

„Hodina jedenáct čtyřicet.“

„Za kolik by to dal Azarov?“

„Jak to proboha mám vědět?“

„Nekecej, Mitchi. Vždyť jsi s ním pracoval.“

Rapp angažoval Azarova pro akci, do které nechtěl zaplétat Colemanův tým. Bývalý mariňák chápal logiku Rappova rozhodnutí využít člověka, který ho málem připravil o život: šlo o vyložení nelegální operaci a on nechtěl, aby případné důsledky nesli lidé, kteří mu posledních několik let prokazovali bezmeznou loajalitu. Colemanovu soutěživost však ten krok neutlumil.

„On se teď už jenom nalévá pivem u svého bazénu a surfuje se svojí přítelkyní.“

Coleman se zvedl na nohy. „Dobře, Mitchi. Když mi nechceš prozradit tohle, aspoň mi přestaň lhát o mém nejlepším čase.“

„Jak chceš. Rovná hodina.“

„A kurva!“ zaklel Coleman, padl na blízký balvan a zadíval se do krajiny. „Tak rychlý, jako jsem býval, už nikdy nebudu. To dělají roky a opotřebení.“

„Boj přece nestojí na tom, jestli vyběhneš kopec, Scotte. To dobře víš. Víc mi záleží na tom, co máš v hlavě.“

Coleman přikývl a nepřestával se dívat k obzoru. „Za poslední rok jsem měl spoustu času k přemýšlení. Možná až moc.“

„No a?“

„Strach nemám, jestli ti dělá starosti tohle. Když máš smůlu, tak máš prostě smůlu. A s tím, co mi Azarov udělal, jsem se už srovnal. Byl to mladý chlap napumpovaný chemií k posílení výkonnosti. Sportovec na olympijské úrovni, kterému hrál do karet moment překvapení.“

V koutcích úst se mu objevil nepatrný náznak úsměvu. „Chybělo málo a dostal i tebe.“

To byl správný postřeh. Rapp duel s Rusem vyhrál za cenu toho, že ho výbuch smetl s vlasů doslova v plamenech z těžní věže. Pár dalších takových vítězství a bude po něm.

„Začíná se stmívat, Scotte. A dolů to chci vzít volným tempem. Zlobí mě koleno.“

Colemanův úsměv se při té lži o něco rozšířil.

Právě tohle byla další věc, kterou nebude možné nahradit, když se Coleman rozhodne do aktivní služby už nenastoupit. Jeden i druhý dokázali odhadnout, co si jeho protějšek myslí, a předvídat, co udělá. V téhle branži

společně vyspěli a panovalo mezi nimi souznění, jaké Rapp už asi těžko naváže s někým jiným.

„Já si na svoje momentální postavení nestěžuju,“ pravil Coleman a zvedl k němu zrak. „Otázka je, jestli to tak vyhovuje i tobě. Asi nebudeš dlouho snášet, když ode mě nedostaneš jasné slovo.“

Rappovi zazvonil mobil. Vytáhl ho z kapsy vzadu na tričku. Claudia.

„Copak?“ ohlásil se.

„Jak se vede Scottovi? Nezničils ho?“

Claudia Gouldová prodělala v poslední době proměnu: Rapp s ní nadále žil jako dřív, ale ona se teď v Colemanově firmě starala o logistickou stránku operací. Její zemřelý manžel patřil ve světovém měřítku k elitě mezi nájemnými vrahy, dokud mu Stan Hurley nevyrvál z hrdla dýchací trubici. To nebyl zrovna ideální start pro navázání vztahu, ale ukázalo se, že jemu i Colemanovi to s ní klapě. Rappovi pomohla začít cosi, co se podobalo životu, a firmu SEAL Demolice a záchranné práce držela při životě, když její zakladatel trávil všechnen čas s osobními trenéry a fyzioterapeuty.

„Sedí tady vedle mě.“

„A drží se vlastními silami ve vzpřímené poloze?“

„Uklidni ji, že jsi v pohodě,“ vybídl Rapp Coleman a podal mu telefon.

„Na vrcholu jsem ho skoro předběhl, Claudie! Nenech si od něj namluvit, že to tak nebylo.“

Rapp na něj udělal obličej a mobil si zase vzal. „Už mi věříš?“

„Vrátí se zpátky?“

„Podle mě je připravený převzít zase vedení operací a vzít si na starost i logistiku.“

Přešla do francouzštiny, k níž se uchýlovala vždýcky, když byla podrážděná. „Jestli si myslíš, Mitchi, že se se mnou rozloučí, je to jen tvé zbožné přání. Tuhle složku činnosti mám teď na starosti já. A můžeme být jenom rádi, protože platové podmínky jsou u Scotta lepší než u CIA.“

Uvědomoval si, že tenhle spor nemůže vyhrát. Claudia sňala z Colemanova značný díl pracovní zátěže a on neměl sebemenší chuť začít se zase zabývat plánováním každé maličkosti. Nemluvě o tom, že jí to šlo líp, jak Coleman ochotně přiznával. Rapp se přesto obtížně vyrovnával s tím, že

když se při operaci vyskytly nesnáze, z vysílačky na něj mluvila žena, se kterou uléhal do jedné postele. Hranice mezi jejich soukromým a pracovním vztahem byly komplikované a stále proměnlivé.

„Na tohle teď není vhodná chvíle, Claudie. Chystáme se se Scottem na cestu dolů, ale bude nám to chvíli trvat. Dej Anně klidně najíst, jestli má hlad. My se můžeme navečeřet, až se vrátím.“

„Jenže ty dolů neslezeš a my se spolu nenavečeříme. Podívej se na sever.“

Otočil se a zamžoural k obzoru. Chvíli mu to trvalo, ale pak si všiml malé tečky nad pásmem hor.

„Na palubě tě čeká laptop s detailními instrukcemi. Dávej na sebe pozor.“

Skončila hovor a Mitch schoval mobil. Pak ukázal na blížící se vrtulník.

„Tak jak je to s tebou, Scotte? Vrátil ses do činné služby, nebo ne?“

2

POBLÍŽ DOMINICALU KOSTARIKA

„Zase nemůžeš spát, Gríšo?“ Cara Hansenová ležela nahá vedle něj na propocené posteli a tělo se jí lesklo v záři displeje jeho mobilu. Jindy by na něj nalehla celou svou vahou, ale s vypnutou klimatizací do něho jen dloubla prstem.

„Přestaň si hrát s tím krámem. Není tu signál a jen plýtváš baterkou.“

Azarov použil vnitřní síť v domě, aby vypnul světla v hlavní ložnici v patře. Nechával je svítit, aby to vypadalo, že oba spí tam, i když se před třemi dny, kdy v celé oblasti přestal jít proud, přesunuli do přízemí. Tam bylo o dobrých deset stupňů chladněji, ale spánek se stejně nedostavoval. Bude moct usnout, jedině až získá přesné informace, proč proud vypadl a kdy zase půjde.

„Promiň,“ omluvil se a zhasl displej. „Nechtěl jsem tě probudit.“

„Stejně jsem jen dřímala. Nic jiného se v tomhle horku dělat nedá. Uvažuju, s kým bych se tady v tomhle kraji měla vyspat, aby nám aspoň na pár hodin šel proud.“

V zásadě by to mohl zařídit on sám. Nikdy se jí nezmínil, že ve sklepe má tři velké akumulátory Tesla, které si ale šetřil a nebyl ochotný odčerpat z nich víc než pár wattů. Už několik dnů bylo zamračeno, takže solární panely na střeše byly k nepotřebě, a na přísun nafty pro generátory se nedalo spoléhat.

Obyvatelé přímořské vesnice dole pod nimi se se situací smířili a žili dál, jako by se nic nedělo. Nevypěstovali si takovou závislost na technic-

kých vymoženostech jako on. Žil tu sice už několik let, ale optimistický fatalismus místních lidí si neosvožil.

„Když ráno zajdeš k benzince, třeba se ti podaří u nich vyprosit trochu nafty.“

„Ohromně vtipné,“ komentovala to a dloubla do něj o dost silněji.

Začínal mít problém vzpomenout si, jak dlouho už jsou spolu. Přísně vzato se ten čas měřil na měsíce, ale ve skutečnosti ji miloval už léta.

Cara byla surfařská instruktorka původem z Kalifornie, která na částečný úvazek pracovala pro firmu, jež se starala o parcely, kde stál i jeho dům. Zprvu byl jejich vztah nemyslitelný. Azarov pracoval pro ruského prezidenta, hasil pro něj problémy, a jeho zaměstnavatel měl vzácný dar dohmátnout se, na čem člověku záleží, a pak to použít proti němu. Azarov se tedy snažil, aby Cara pracovala co nejvíc v okolí jeho domu, ale navenek musel předstírat netečnost.

Natáhl ruku a prohrábl jí navlhle vlasy. „Než ses ke mně nastěhovala, neměla jsi klimatizaci vůbec. Začínáš být rozmazlená.“

„Zvykla jsem si na pohodlí,“ připustila a odkulila se, aby unikla jeho tělesnému teplu.

Se zhasnutým displejem mobilu se pokoj ponořil do tmy. Azarov se zadíval k oknům, za nimiž se nejasně rýsovaly rostliny, které tam Cara vysázela. Dál za nimi nebylo už nic než kilometry tak hustého pralesa, že mohl skrývat doslova cokoliv.

Zaměstnancem ruské vlády sice být přestal, ale z hledáčku svých bývalých chlebedárců se určitě neztratil. Krupin ho nechtěl pustit a nebyl zvyklý na to, že by se mu někdo postavil na odpor. Doneslo se mu, že Kostariku postihl výpadek elektřiny? Co když využije situace, aby se Azarovovi pomstil za to, že ho opustil a že nezlikvidoval Mitche Rappa? Nebude chtít ukázat všem dalším, kteří by mu chtěli vzdorovat, co dovede?

Mohlo to být ještě horší. Krupin možná přikázal své armádě hackerů, aby se zaměřila na Kostariku, která na takový útok nebyla ani trochu připravená. Ochromil celý jihozápad země jen proto, aby si vyřídil účty s člověkem, jenž mu roky věrně sloužil?

Ne. To byly paranoidní úvahy. Krupin byl sice megaloman, který musel ovládat všechny a všechno, co měl v dosahu, ale zároveň byl velice racio-

nální. Ať se pouštěl do čehokoli, sloužilo to jen k tomu, aby zůstal u vesla a posílil svou moc. Nikdy nepodnikl výpad, z něhož neměl jasný užitek nebo který by se mu mohl ošklivě vrátit. V jádru byl ruský prezident člověk, jenž soustavně kalkuloval, zbabělec a manipulátor.

Navíc, jak se mu doneslo z dobře informovaných zdrojů, Azarova na postu vystřídal jakýsi Nikita Puškin. Byl to mladý muž, údajně docela schopný, a vyznačoval se loajalitou a smyslem pro povinnost, jež Azarov už dávno ztratil. Ze všech ohledů se tedy zdálo, že si všichni zúčastnění polepšili. Toho mladíka zahrne Krupin vším, po čem touží, sám získá ochránce, který za něj ochotně položí život, a Azarov dostane prostor, aby pochopil, co je to životní štěstí, a třeba se i pokusí ho dosáhnout.

Cara vedle něj začala dýchat pravidelněji a zhluboka, ale on měl myšlenky příliš roztoulané na to, aby následoval jejího příkladu a taky usnul. Co když to způsobil někdo jiný? Někdo provázaný s kýmkoli z dlouhé řady těch, které připravil o život, k němuž se doneslo, že už se nenachází pod Krupinovou ochranou.

Nevypadalo to pravděpodobně. Mocní lidé, jakmile jsou jednou po smrti, mnoho oddaných zastánců nemají. Jejich nejbližší okolí spíš okamžitě začne bojovat o uprázdněnou mocenskou pozici.

Takže zbývala už jen Amerika. Rapp v tom jistě prsty nemá. Azarov mu pomáhal v akci proti Saúdům a agent CIA se vyjádřil jasně, že zůstává jeho dlužníkem. Dá se mu věřit a Irene Kennedyová by sama bez jeho vědomí nic nepodnikla.

A co Scott Coleman se svým týmem? Měl zprávy, že zranění už má vyřešené a...

Azarov na chvíli zavřel oči, aby si pročistil mysl. Pokud začne probírat každého, koho si za ta léta znepřátelil, čeká ho velice dlouhá noc.

Po chvíli oči zase otevřel, oživil displej mobilu a znovu spustil bezpečnostní aplikaci. Poplašné zařízení po obvodu pozemku bylo zapnuté a nouzové systémy rovněž. Baterie byly stále ještě nabitě z více než osmdesáti procent. Satelitní internetové spojení sice zdánlivě fungovalo, ale bylo tak přetížené, že nebylo k užtku.

Cara po něm lenivě máchla a plácla ho do prsou. Obličej měla zabořený do polštáře a on jen s obtížemi rozuměl, co mu říká:

„Jestli si s tím chceš pořád hrát, tak to dělej jinde.“

Vypadalo to, že jen tak brzo neusne, vstal tedy z postele a natáhl si šortky. Cara přičítala jeho neklid vedru a tomu, čemu říkala BRN – běžná ruská náladovost – to ale jen proto, že ho považovala za energetického konzultanta, který se svému oboru věnuje už jen příležitostně. A tak to taky zůstane. Nepřenesl by přes srdce, kdyby se dozvěděla, co všechno napáchal. Nebo kdyby měla mít strach. Žena jako ona nesmí v životě zažívat nic než radost a pocit bezpečí.

Bosý zamířil ke dveřím, ale zůstal stát, když znovu promluvila:

„Nedolehla na tebe zase těžkomyslnost, Gríšo?“

„Ne.“

„A neomrzela se ti ještě tvoje přítelkyně?“

Usmál se. „Zatím ne.“

„Chceš, abych si s tebou šla zaplavat? Zvedlo by ti to náladu?“

„Ne. Jen zase hezky spi.“

Obloha, která byla po celý den zatažená, se projasnila a měsíc svítil dost jasně na to, aby našel cestu po schodech do kuchyně v patře. Zprvu chtěl otevřít lednici, ale plýtl by tak elektrinou, a navíc nechtěl, aby zevnitř proniklo ven světlo. Možná byl paranoidní, ale neopatrnost byla zbytečná.

Raději si ve dřezu natočil sklenici vody a přešel k řadě oken obrácených k severu. Zadíval se na obrysy hor na pozadí hvězd. Nejbližší sousedé v domech v dálce spali a nikdo, komu ještě zbyly nějaké zásoby elektrického proudu, jím neplýtl na vnější osvětlení.

Zahlédl záblesk, který v důsledku mnoha let výcviku okamžitě identifikoval jako výstřel. Zablesklo se nedaleko skalnatého návrší, jež sám dobře prozkoumal, když se rozhodoval, kde si postaví dům. Tyčilo se ve vzdálenosti sedm set padesát metrů, ale mírně vyvýšená pozice skýtala přímý pohled na dům.

Okenní sklo bylo teoreticky neprůstřelné, ale každý, koho by sem poslali, aby ho odrovnal, a kdo by si uměl najít tak výhodnou střeleckou pozici, by jistě použil střelivo, kterému by sklo neodolalo. Azarov padl k zemi a věděl, že kulka narazí do skla za necelou vteřinu. Dopadl těžce na betonovou podlahu, ale nic nenásledovalo. Slyšel jen tlumené bzučení hmyzu.

Že by se byl pletl? Zapaloval si tam někdo jen cigaretu? Blýskl někdo kapesní svítilnou?

Nedostal prostor, aby obě možnosti zvážil, protože od ústí příjezdové cesty zaburácela ohlušující střelba z automatu. Po skle před ním se nejprve rozlezla pavučina prasklin a pak se vysypalo; střepy na něj padaly a on se odplazil k pultu zabírajícímu střed kuchyně.

3

Nikita Puškin si našel vyvýšenou pozici, aby mu pokud možno nic nebránilo ve výhledu na Azarovův dům. Nepoužívaná cesta z udusané hlíny, kde zaparkoval, byla zarostlá, ale na rozdíl od okolního pralesa sjízdná. Více než kilometrová vzdálenost znesnadňovala přímé zapojení do akce. Ale kvůli tomu tu dnes nebyl.

Puškin dalekohledem sledoval, jak v hlavní ložnici domu konečně zhaslo světlo. Dvě hodiny ráno. Chodit brzo spát byl zřejmě další z vojenských návyků, kterého se Azarov vzdal.

Po příkrém svahu se k průčelí domu drápala zvláštní operační skupina, ale ta měla zasáhnout jen v krajním případě. Podle plánu měl všechno vyřídít odstřelovač umístěný půl kilometru západním směrem ještě dřív, než se cokoli rozjede. Azarov bohužel nevyšel z domu od chvíle, co nechal Maxim Krupin provést bezohledný útok na kostarickou elektrickou síť. Ukázalo se, že opatrnost patřila mezi ty vojenské zvyklosti, jichž se Azarov *nevzdal*.

Za dne byla okna domu vinou odrazů neprůhledná a večer se Azarov oknům šikovně vyhýbal a v místnostech používal pouze nouzové osvětlení nastavené tak, aby oslňovalo.

Vystavovat v tomhle středoamerickém Zapadákově tým tak dlouho nebezpečí bylo šílenství, i když výpadek elektřiny nadělal pořádný zmatek. Stačilo by, aby normálně zajel k domu a toho chlapa odbouchl, jenže Krupin zakázal přímou konfrontaci. Prezident dal jasně najevo, že za takový

druh operací už nepřebírá odpovědnost. Už přestal být vojákem, jakým kdysi býval. Teď z něj byl generál.

Ale bylo to ve skutečnosti opravdu tak? Nebo o něm Krupin získal mínění, že není tak výkonný? Puškin se nedokázal zbavit dojmu, že ve srovnání s Azarovem mu jeho mentor nedůvěřuje tak neotřesitelně.

To bylo krajně nespravedlivé. Copak do písmene nesplnil každý rozkaz, který dostal? Neprokazoval snad svému zaměstnavateli bezvýhradnou oddanost? Nezabíjel bez zaváhání Krupinovy nepřátele a nebránil bez výhrad a pochyb jeho stoupence? Nezasely snad zvěsti o jeho existenci a o tom, co dovede, strach do duší ruských oligarchů, politiků a armádních velitelů?

Znechuceně si odplívl.

Do nebes vychvalovaný Gríša Azarov. Člověk, který se vyskytoval v šeré zóně mezi legendou a skutečností. Anděl pomsty, který umí procházet zdi a zabíjí pouhým mávnutím ruky.

Jenže co byl dnes? Nic. Nikdo. Jen další cizinec na odpočinku, jenž přebírá na váze, jak se přesouvá z jedné zdejší pláže na druhou.

Azarov zavrhl člověka, který mu dal všechno. Při akci v Saúdské Arábii selhal a dopustil, aby ho Mitch Rapp postřelil. Potom od poraněného agenta CIA zděšeně utekl, a tak pohřbil jednu z nejzásadnějších misí v dějinách Ruska.

Navzdory jeho zbabělosti a zradě však nadále padá na všechno jeho stín. Puškinovi instruktoři bez ustání vyzdvihují Azarovovy vrozené sportovní kvality, jeho chladnokrevnost a schopnost analyzovat taktickou situaci nestranným pohledem robota. Současně přecházejí vlastnosti, které mu scházely: Přesvědčení. Vděk. Vlastenectví.

Podobně jako jeho nechvalně proslulý předchůdce vzešel i Puškin z ničeho – narodil se jako čtvrtý syn v rodině, která po generace dřela v zapomenutém koutě Ruska. Přihlásil se do armády, aby unikl osudu a také v touze podílet se na obnově dávné slávy své hrdé vlasti. Přijali ho do speciálních jednotek a on na sobě usilovně pracoval jako nikdo jiný v jeho okolí. Měl schopnost nevnímat bolest ani strach a nikdy nezažil paralyzující účinky, jež přináší pochybovačství.

Po třech letech vzorné služby ho vyčlenili z jeho jednotky a zařadili do náročnějšího výcvikového programu, který vedli lidé špičkové světové

úrovně. Zbraně, taktika, extrémní fyzický trénink podpořený drogami stimulaujícími výkon. Výuka jazyků a kulturologie, která mu umožňovala splynout s populací v zemích, kde působil. Nechyběly ani kurzy literatury, výtvarného umění a výslovnosti, jež mu měly usnadnit existenci ve společenské vrstvě, k níž teď patřil.

Stačilo lusknout prsty a měl vše, po čem kdy toužil. Všechno, čemu se dříve těšil Azarov, patřilo teď jemu.

„Ohlaste se,“ promluvil do hrdelního mikrofonu.

„Jsme na pozici a rozestavujeme reflektory.“

Budou šířit světlo, jež lidské oko nevnímá, ale které dokáže proniknout sklem. Jeho odstřelovač s pomocí speciálních brýlí uvidí za chvíli dovnitř.

Za pár minut se hlas ve sluchátku ozval znovu. „Světla aktivována.“

Puškin si otřel pot, který mu stékal po čele. Hrozně moc chtěl sejít dolů a vyřídit to sám. Rozrazit dveře, pohlédnout do Azarovových vyděšených očí a pak mu mezi ně vpálit kulku. Předvést Krupinovi, že jeho bývalý muž na špinavou práci nestál za nic.

„Odstřelovač. Podej hlášení. Je dovnitř domu vidět?“

Ticho.

„Odstřelovač! Ohlas se!“

I navzdory silně šifrované frekvenci bylo v odpovědi zřetelně slyšet ohromení. „Cíl stojí přímo před severními okny.“

Teď se nevěřicně odmlčel pro změnu Puškin. To tedy byl člověk, ze kterého měl neohrožený Maxim Krupin takový strach, že kvůli němu vyřadil z provozu čtvrtinu kostarické elektrické sítě? Muž, jehož jméno se pronášelo jen šeptem a za zavřenými dveřmi?

„Sejmi ho. Okamžitě!“

Koutkem oka spatřil záblesk, ale zvuk neslyšel. Nechápatě se otočil k temnému návrší, kde se usadil snajpr. Minimálně by měl zaslechnout třesnutí, jak kulka překonala zvukovou bariéru.

„Odstřelovač! Hlas, co se děje.“

Nic.

„Ohlas se!“ vybědl opakovaně a díval se dalekohledem. Ten ale infračervené světlo reflektorů nezachycoval a on viděl jen tmu, v níž se dům stápl.

Odpověď nepřicházela.

„Pozemní tým. Jaká je situace?“

„Sklo zůstalo neporušené, ale Azarov si lehl na zem a my na něj nevidíme.“

Puškin váhal, protože tomu, co se právě stalo, nerozuměl. Ale na tom koneckonců nezáleželo. Návrat do Ruska s tím, že se jim Azarova nepodařilo vyřídit, nepřicházel v úvahu.

Otočil se a rozběhl se k jeepu ukrytému v pralese. „Pronikněte do domu a vyřídte cíl. Máte povolení střílet.“

4

Azarov neklamně poznal ohlušující rachot samopalů. Všechny ostatní zvuky v něm a v tříštění skla zanikly. Plazil se po zemi k pultu uprostřed kuchyně a tiskl se přitom co nejvíc k zemi. Útočníkům se povedlo vylézt po příkrém zarostlém svahu severně od domu a teď se blížili přes záměrně rozlehlý dvůr. Jejich kulky zatím likvidovaly jen kuchyňské přístroje a zařízení, ale to se brzy změní. Při plánování domu si udělal propočty a věděl, že jakmile se dostanou na sedm metrů k budově, budou moci pokropit střelbou podlahu poblíž pultu, za kterým hledal útočiště. A jen osm a půl metru, když je napadne zvednout zbraně nad hlavu a pálit naslepo.

Kulky nad ním létaly tak těsně, že cítil, jak víří vzduch, a on se konečně doplazil k pultu a vklouzl za něj. Ke kakofonii se přidal zvuk střel dopadajících na kovové desky, jak postupující střelci soustředili palbu na opancéřované skříňky, za nimiž se ukrýval. Azarov zabral za přečínající žulový okraj pultu a začal ho převracet.

Pult se zřítil na betonovou podlahu, až to zadunělo, a kovový zvuk dopadajících střel se změnil, protože teď narážely do kamene. Chopil se pistole, kterou přechovával ve spodní části pultu, ale náhradní zásobníky tam nechal. Nebylo kam je dát, na sobě měl jen šortky a pantofle.

Pořád měl ale i mobil. Jeho prostřednictvím rozsvítil řadu silných LED bodových reflektorů namířených od domu. Jejich pronikavá záře oslní každého, kdo se k domu blíží.

Jak správně předpokládal, útočná střelba ustala a on se zvedl z úkrytu a vypálil rychle za sebou dvě rány. Oběma se trefil do středu postupující skupiny, ale žádnou škodu jim nezpůsobil. Útočníci na sobě měli nejmodernější typ neprůstřelných vest, jež je chránily před mnohem průraznějšími zbraněmi, než byla Azarovova pistole, u které, když ji upravoval pro svou potřebu, měl na mysli spíš potlačení zvukového efektu než posílení razance.

Zase se ozval zvuk tříštěného skla, tentokrát ale za ním. Posuvné dveře na jižní terasu se vysypaly a dovnitř vtrhl ozbrojený muž ve stejné neprůstřelné vestě. V pozadí se krčil druhý, který ho kryl. Azarov znovu padl k zemi a držel se mezi převráceným pultem a řadou skříněk s rozstřílenými troskami dřezu a myčky nádobí. Podařilo se mu na příchodího vypálit a trefit ho do přilby v místě, kde měla přidělaný kryt obličej, ale nedocílil tím ničeho jiného, než že útočnickova hlava sebou trhla dozadu, kde se zarázila o límec z kevlaru, kterým si chránil krk.

Azarov střílel dál, i když vetřelec k němu obrátil útočnou pušku, ale nemělo to smysl. Neměl adekvátní zbraň a ocitl se v obklíčení po zuby ozbrojené, výtečně vycvičené útočné skupiny.

Vystřílel zásobník a čekal na kulku, která to celé ukončí, když náhle koutkem oka zahlédl jakýsi barevný záblesk. Úplně znehybněl, když poznal jasně rudé tričko s ironickým nápisem СССР na prsou.

Cara vrazila plnou silou do útočníka a docílila tak toho, co nezmohly kulky: srazila ho k zemi. Neobratně se přitom svalila na něj a Azarov se poprvé v životě polekal. Právě se chystal vyskočit z úkrytu, aby obrátil protivníkovu palbu na sebe, když uviděl, jak sebou Cara škubla, protože dostala zásah do pravého boku. Odlétla po podlaze o kus dál, kde zůstala nehybně ležet a za ní se táhla krvavá šmouha.

Při tom pohledu se mu sevřel žaludek a vytlačil mu obsah do krku. Vytrěštěným, zmateným pohledem sklouzl doprava, kde u severní stěny domu spatřil dva z útočníků, jak zvedají pušky do palebné pozice a nevzrušeně na něj míří. Netoužil po ničem víc, než aby se dostal k místu, kde na betonu ležela Cara, a vzal ji do náruče. Aby zjistil, jestli je mrtvá nebo zda žije. Ale to nešlo. Za nějakou dobu se sem sjedou sousedé, i když žili daleko, aby zjistili, co se tu stalo; tihle útočníci nemají důvod, aby jí

ublížili ještě víc. Jeho nechají ležet na místě mrtvého a ji dopraví lidé z okolí do nemocnice. Ona se z toho dostane. Určitě. Musí.

Ukazováčky střelců se sevřely na spoušti a on zjistil, že nemá ani zájem se na očekávané výstřely duševně připravit. Výstřel, který následoval, však nevyšel od nich. Hrudník střelce napravo znenadání explodoval, jak mu střela pronikla kevlarovou výztuží, a on přistál na lednici takovou silou, až ji přirazil ke zdi.

Azarovovi to pořád ještě úplně nemyslelo, ale dokázal se probrat ze strnulosti natolik, aby nechal převládnout instinkt. Útočník, který do domu vstoupil zadními dveřmi, se ještě pořád snažil zvednout na nohy, ale v míření mu bránil strom, který vyrůstal z podlahy obývacího pokoje. Ten počká. Azarov se vrhl doprava na zbývajících z dvojice u severní stěny domu a využil toho, že ozbrojenec zrovna pátil do tmy ve snaze zneškodnit střelce, který zabil jeho druhá.

Azarov ho popadl ze strany za přilbu, stáhl ho k zemi a přitom mu otočil hlavou o celých sto osmdesát stupňů. Hned nato se rozběhl k rozstřílenému severnímu oknu. Kdyby se mu povedlo dostat se do lesa, neměli by jinou možnost než se tam za ním vydat. Tak by je odlákal z domu a od Cary.

Tomuhle plánu nepřála skutečnost, že za poslední rok zanedbal trénink, a pak přes něj nadobro udělal čáru další muž, který vstoupil zprava na scénu. Vypadal jinak než ostatní, měl na sobě jen džinsy a tričko a dlouhé vlasy mu částečně zakrývaly obličej, když Azarovovi namířil na prsa automat MP7.

Rus se už chystal padnout k zemi pokryté střepy, ale nově přichozí sklonil zbraň. Udělal samopalem ve vzduchu oblouk směrem k Azarovovi a přistrčil k němu pažbu. Azarov nechápal, co to znamená, ale chopil se automatu a obrátil ho proti střelci za sebou. Krátká dávka pronikla neprůstřelnou vestou a muž padl na kmen stromu, vedle kterého stál.

Dlouhovlasý neznámý se mezitím ocitl u Cary, popadl ji za tričko a odvlekl ji za žulový pult. Azarov zatím neúspěšně vypálil po zbývajícím střelci, který se zadním vchodem stáhl z domu. Pak se vrhl ke kamennému pultu, přitom bolestně narazil zády o rozstřílené skříňky a jeho zachránce mezitím utěrkou na nádobí ovazoval Caře ránu na zádech. Když natočil

k Azarovovi hlavu, vlasy se mu shrnuly z obličej a Azarov ho v tom okamžiku poznal.

„To skalnaté návrší na severozápadě se přímo nabízelo, abych tam postavil odstřelovače,“ pravil Rapp do nenadálého ticha. „Jenže vaši přátelé, co vás přišli navštívit, to už teď určitě zjistili a dají si pozor, aby se mu nedostali na mušku.“

Jakoby na zdůraznění jeho slov se okno v západní straně vysypalo a do domu vletěl granát.

„Dovnitř!“ vykřikl Azarov a společně s Rappem vtlačili bezvládnou Caru otevřeným spodkem do převrženého kuchyňského pultu. Měli co dělat, aby ji tam napěchovali mezi zbývající hrnce a pánve, ale stihli to právě včas.

Výbuchem se rozprskly žárovky a v místnosti nastala tma, kterou ale hned nato prozářily plameny několika drobných požárů. Azarov cítil, že se mu střepina granátu zasekla do nahé nohy, ale to nebylo nic vážného. Rapp z toho vyšel bez pohromy a Rusovi neušlo, že v ruce drží Cařino zápěstí. Nebylo to ale proto, že by jí chtěl poskytnout útěchu. Zjišťoval, jestli ji vezmou s sebou nebo ji nechají v domě.

Azarov sotva dýchal, ale Rapp nakonec Caru vytáhl z dutiny v pultu a přehodil si ji přes rameno. „Doufám, že tu máte únikovou cestu, protože tahle pakáž toho nemíní jen tak nechat.“

Rus přikývl. „Máte venku svoje lidi? Ještě někoho kromě toho odstřelovače?“

Do žulové desky pultu zabubnovala od severu krátká dávka a Rapp musel odpověď křiknout: „Jo, mám, ale nebudu je do toho střílení zatahovat. Já jsem váš dlužník, oni ne.“

Agent CIA upravil obvaz, který zajišťoval, aby Cara nezemřela vykrvácením, a Azarov na jeho počínání hleděl neschopný pohybu. Rapp k němu natáhl volnou ruku a popadl ho za vlasy. „Gríšo! Kudy se dostaneme ven?“

„Dolů...“, vykotal Azarov. „Do přízemí. Musíme se dostat do skladu.“

Rapp zapnul hrdelní mikrofon. „Vydáváme se do přízemního skladu.“

„Rozumím,“ zazněla okamžitě odpověď Scotta Colemana. „Máme vniknout do domu?“

„Zjistili jste, kolik Rusů tady je?“

„Čtyři až čtyři tisíce. Tady v té džungli by se ukryl celý New York.“

„Takže nezjistili. Zůstaň na příjmu.“

„Mitchi...“ Z Colemanovy centrály v Baltimoru mluvila Claudia.
„Potvrď, že míříte do přízemního skladu.“

„Potvrzuji.“

„Z té místnosti nevedou žádné dveře ven a okna má z masivních skleněných kvádrů. Budete tam v pasti.“

CIA měla o domě informace pro případ, kdyby někdy bylo třeba proti Azarovovi zasáhnout, ale získala je z architektonických plánů a jednoho přeletu dronu. Bylo to lepší než nic, ale úplně směřodatné nebyly.

„Je to Gríšův dům a on tvrdí, že máme jít dolů.“

„Jsi si tím jistý? Co když tě chce zavést do pasti? Obětovat tě, aby sám vyvázl.“

„Možná. Scotte, můžeš nás z místa, kde se nacházíš, krýt?“

„Protivníkovi lidé, kteří obklíčili dům, se k vám stahují, ale drží se z dohledu.“

„Mohl bys aspoň spustit nějaký bengál, aby to neměli tak snadné?“

„Jo, to bych mohl.“

„Pusť se do toho.“

Venku se rozburácela střelba z automatů, kulky se odrážely od betonových stěn a zasekávaly se do hlinitého terénu kolem. Rapp s Carou přehozenou přes rameno se rozběhl ke schodům a Azarov se držel po jeho levé straně a kryl ji svým tělem. Nepřítel na ně párkrát vystřelil, ale neohrozil je, protože pozornost útočné skupiny se musela soustředit na neznámé střelce, kteří po nich pálili ze zálohy.

Po riskantně nekrytém schodišti seběhli dolů do chodby, která se na konci rozvětvovala do písmene T – vpravo byla ložnice a vlevo sklad. Claudia měla jako obvykle pravdu: v téhle části domu nahradily okna, jež původně sahala od země ke stropu, silné stěny a tlustý skleněný kvádr. Kolem domu se rozkládal prales a vedly k němu příkré svahy, které bylo obtížné zabezpečit, a tak Azarov obětoval nádherný výhled ve prospěch obrany.

Vešli do poměrně malé místnosti vlevo plné surfových prken, kajaků a dalšího sportovního vybavení. Azarov za nimi zavřel neobvykle mohutné dveře a potom cosi vyťukal na mobilu. Do přízračného ticha zazněl rachot automaticky zasouváných uzamykacích čepů.

Rapp položil Caru ke stěně a znovu jí zkontroloval tep. Dostat se odtud by bylo mnohem jednodušší bez téhle přítěže, ale cítil k ní tichý obdiv. Po světě nechodí moc surfařských instruktorek, které by se nerozpakovaly vrhnout se na po zuby ozbrojeného útočníka v neprůstřelné vestě. Určitě je rozhodnutá přežít.

„Je...“, začal Azarov.

„Žije. Ale nevydrží už o moc déle, pokud tady zkysneme příliš dlouho. Je celkem jedno, jak silné zdi tu máte, tu bandu nezastaví.“

Azarov kývl a přešel k žíněnce opřené o zeď. „Pomozte mi.“

Byla pekelně těžká, ale podařilo se jim odtáhnout spodní okraj pár desítek centimetrů od stěny. Vytvořil se za ní prostor, do kterého se všichni tak tak vměstnali. Na dveře mezitím začala bušit střelba ze samopalů.

Azarov znovu cosi vyťukával na telefonu, ale Rapp ho chytil za zápěstí, protože tušil, co bude následovat. Sám měl ve svém novém domě podobnou únikovou cestu.

„Máme někoho u jihovýchodní stěny domu?“ promluvil do hrdelního mikrofonu.

„Nemáme, Mitchi. V nejvýhodnějším postavení k ní je Maslick, ale dostane se tam asi tak za šest minut. Potřebuješ ho tam?“

„Ne. Držte se v povzdálí.“

Pustil Rusovu ruku a kývl. Azarov dokončil zadávání hesla a pak přitáhl žíněнку k sobě tak, aby znovu přiléhala ke zdi.

Nálože byly rozmístěné odborně, takže exploze mířila z největší části směrem od domu a do pralesa se sypaly úlomky betonu a skla. Zpětný ráz výbuchu nestačil ani na to, aby odsunul žíněнку. Rapp v oblaku prachu páchnoucího chemikáliemi okamžitě proklouzl otvorem ven. Oči neměl přizpůsobené tmě, ale postava na kraji pralesa mu neušla. Když si oči zvykly, uviděl, že protivníková neprůstřelná vesta i okolní stromy jsou prošípané hřebíky a šrouby, jimiž musely být nálože posílené. Šrapnel byl dobrý nápad, to musel Azarovovi přiznat.

„Tudy“, ukázal Rus, podal Rappovi automat MP7 a s Carou v náruči vykročil první. Rapp šel za ním a rozhlížel se napravo i nalevo, jak se prodírali porostem. Čas hrál proti nim. Teď měli cestu volnou, ale od-

pálit jednu stěnu domu nebyl zrovna nenápadný způsob, jak se dostat ven. Nepřítel nemusel vynikat inteligencí, aby odhadl směr jejich únikové trasy.

Rapp došel Azarova ve chvíli, kdy Rus klečel u bedny od náradí pro nákladní dodávku, kterou vytáhl z padacích dveří zapuštěných v zemi. Už stačil Čaře rozstříhnout tričko a teď jí soustředěně ovazoval střelnou ránu na zádech.

„Máte pořád dost sil ji nést, nebo ji mám vzít já?“ zeptal se Rapp, taky si klekl vedle bedny a přehraboval se v ní.

„Mám dost sil. Ponesu ji.“

Rapp takovou odpověď čekal, ale chtěl mu dát na výběr. Záře z požáru, který začínal pohlcovat dům, stačila na to, aby viděl, co bedna obsahuje: bagančata, maskáče, batoh s nádržkou vody, útočnou pušku Beretta ARX100, náhradní zásobníky.

Rapp si přehodil batoh a berettu přes rameno a automat i oblečení přenechal Azarovovi. Na dně bedny ho čekalo překvapení: ruský reaktivní granátomet RPG-7. Čím déle Azarova znal, tím víc musel obdivovat, jak mu to myslí.

„Kudy?“ zeptal se a zavěsil granátomet na batoh.

„Rovně dolů cestou po svahu,“ odpověděl Rus. „Vede do takového kaňonu mezi dvěma horami. Za dešťů tam tudy teče voda, takže dno není moc zarostlé. Umožňuje rychlý pohyb. Vezměte si z bedny brýle pro noční vidění. Já nebudu moct postupovat tak rychle, ale je skoro úplněk. Navíc stezku docela dobře znám, takže půjdu po paměti.“

„Jak daleko a kam nás dovede?“

„Asi čtyři kilometry odtud se táhne souběžně s mořem uježděná silnice. Vede asi kilometr severovýchodně od města.“

Rapp aktivoval hrdelní mikrofon. „Setkáme se na křižovatce kaňonu za Grišovým domem a nebezpečné cesty vedoucí paralelně s mořem asi kilometr na severovýchod od Dominicalu. Najdi tam místo, kde se dá přistát s vrtulníkem.“

„Nevíme, jakou výbavu Rusové mají,“ namítla Claudia. „Bylo by bezpečnější použít místní SUV.“

„To nejde. Cara je zraněná a potřebuje co nejrychleji lékařské ošetření.“

Bude to rychlá akce. Ať se pilot drží nízko nad zemí, možná ani nebude nutné přistávat.“

„Rozumím. Za jak dlouho?“

Rapp se podíval na Azarova, který si vedle ležící Cary navlékal maskáče. „Jak dlouho nám to bude trvat?“

„Nikdy jsem si tu trasu neprošel s takovou zátěží,“ vysvětloval Rus, pak na chvíli umkl a v duchu počítal. „Padesát osm minut.“

„Za hodinu,“ ohlásil Rapp do mikrofonu.

„Slyším. Posílám Freda.“

„Scotte,“ promluvil znovu Rapp. „Dva tvoji lidé ať letí s námi ve vrtulníku a zbytek pošli napřed do nemocnice v Queposu.“

„Rozumím.“

Rapp hodil Azarovovi vysílačku, ten si ji připjal a pak zvedl ze země Caru. Než vyrazili, popadl Rappa za předloktí. „Pokud se za námi pustí, s největší pravděpodobností mezi nimi bude Nikita Puškin, který mě nahradil po odchodu. Nepářejte se s ním, Mitchi. Zabijte ho.“

5

SEVEROZÁPADNĚ OD ŽIGANSKU RUSKO

Tahač dostal na blátivé cestě do kopce smyk a Maximu Krupinovi se udělalo ještě hůř od žaludku, než mu už bylo. Zrak mu ale fungoval dobře. Mozek taky. Už tři dny ho nepostihl záchvat, za což byl sice vděčný, ale považoval to za zlověstné znamení. Znamenalo to vítanou úlevu, ale současně předznamenání horších příznaků.

Nezbytně potřeboval mít jasnou hlavu ještě čtyřicet osm hodin. Pak se mohl vrátit do Moskvy a vymyslet si výmluvu, která mu umožní skrýt se v některém ze svých příbytků a v soukromí přetrpět nevyhnutelnou ataku.

Předpověď deštivého počasí se nevyplnila, ale stoupali k nízkým mrakům, které se kupily nad touhle pustou oblastí Ruska. Kolem vozu vířila tak hustá mlha, že řidič musel zapnout reflektory. Za okny náhle zřetelně vyvstaly zmoklé stromy lemující cestu a na Krupina to mělo překvapivě mocný účinek. Sklouzl pohledem k podlaze kabiny nákladáku, protože měl strach, že záře zvenku vyvolá další záchvat.

Z pustiny se brzy vyloupily první známky ohlašující cíl jejich cesty – mýtiny vyrubané v lese, betonové bunkry a nakonec řady rezavějících vojenských automobilů a zastaralá dělostřelecká technika. Z mlhy se vynořovala vojenská letadla a zase v ní jako přízraky mizela.

Z mnoha hledisek to přízraky skutečně byly. V téhle díře sídlila jedna z četných zapomenutých základů sovětské armády, součást vojenské mašinerie, která svého času budila na Západě hrůzu. Z některých součástí

zařízení se podařilo zachránit to, co mělo aspoň nějakou cenu, ale většina strojů se tu zapomenutá rozpadala.

Tohle místo fungovalo jako spolehlivá připomínka toho, jak Rusko upadlo, ale také se perfektně hodilo k zamýšlenému účelu. Husté mraky tady byly běžné a Američané o existenci základny věděli, ale byla jim lhostejná – a stejný postoj k ní měla i spousta Krupinových nepřátel uvnitř Ruska. V současné nejisté situaci nebylo sice nic zaručené, ale věřil, že se mu i s nevelkým oddílem ochranky povede sem proniknout bez nebezpečí prozrazení a stejně tak nenápadně zase zmizet.

Před nimi se ukázaly řady skladišť z betonu a oceli rozmístěných po areálu stejně nahodile jako kovový šrot všude kolem. Když sovětská základna ještě fungovala, celé okolí vymýtili, jenže teď už zase pozvolna zarůstalo lesem.

Nákladní vůz před nimi zahrnul doprava k centru komplexu a řidič jeho auta pokračoval rovně ke skladišti na severovýchodním okraji. Konečně zatočil na vyježděné cestě a zacouval k masivním dvoukřídlovým vratům.

Krupin v obyčejném dělnickém oblečení vyskočil z vozu, otevřel vjezd do skladiště a navigoval řidiče dovnitř. Když se rozsvítila brzdová světla tahače, v souladu s instrukcemi přešel k nenápadným dveřím pod stříškou z vlnitého plechu a u nich našel kódovou klávesnici. Navolil sedmiciferný kód, který mu umožnil vstoupit, a za chvíli už stál sám v prázdné prostora, která jinak působila zcela všedním dojmem.

Zprvu ho překvapilo, že tu není nikdo, kdo by ho uvítal, ale pak si uvědomil, že údiv není namístě. Počet zasvěcených omezil na nejnutnější minimum, a spíš ještě pod ně. Tady šlo pohodlí stranou. Nejpodstatnější bylo utajení.

Skladiště kdysi sloužilo jako ubikace a kanceláře a pozůstatky toho určení na něm byly ještě znát. Většina zdí ale byla přinejmenším částečně stržená, aby se dovnitř snadno dostalo vybavení a stroje. Tu a tam se válely hromady zahánvajících dřevěných beden, kterých se snad desítky let nedotkla lidská ruka, a jinde stálo stavební zařízení, na němž byly zřetelné známky nedávného použití.

Krupin se neobvykle pomalým krokem vydal po zřetelném chodníčku mezi odpadem. Podlaha poházená sutí v zadní části ustoupila čerstvě na-

třenému betonu. Zároveň sílila i záře, kterou maskovala nově vybudovaná zeď, až přemohla matné světlo žárovek u stropu, které ho dosud vedly.

Za zdí uviděl čtyři metry vysoký stan z průhledného plastu o rozloze hodně přes dvě stě metrů čtverečních. Byl plný lékařského vybavení a přístrojů svezných v tichosti z celého Ruska. Personál, který je obsluhoval, byl podobně stažený ze všech koutů země, odborníci různých specializací s různě bohatou praxí. Nic nesmělo nasvědčovat pravému účelu zařízení.

Krupin zahlédl vyšetřovací stůl a na něm úhledně složený nemocniční plášť a zpomalil ještě víc, až se nakonec pár metrů před ním zastavil. Celou svou existenci si založil na ovládání druhých. Vzestup v hierarchii KGB a po pádu Sovětského svazu vstup do regionální politiky. Přesun ze zemědělské oblasti mezi mocenskou elitu do Moskvy. A nakonec nástup do prezidentské funkce, kterou proměnil víceméně v diktaturu. Dnes Rusko patřilo prakticky jemu. Ovládal zemi i její bohatství, obchod i finance a také vojenský i jaderný arzenál.

Hlavně však ovládal informace. Jeho státem řízená média sytila národ soustavnou propagandou, podněcovala v občanech nacionalismus a jeho vykreslovala jako otce národa, spasitele a symbol, který tolik potřebovali. Svým věrným v Kremlu odměřoval pravdu i lež na lékárnických vahách a dbal na to, aby si nikdo neudělal obrázek o celé podstatě, aby nikdo nevěděl, komu může věřit, a aby se nikdo nedostal do pozice, v níž by mohl předvídat nebo vidět dál než on.

Teď se ocitl mimo ten svět. Nevěděl, k čemu přístroje a personál ve stanu slouží a jaká je jejich funkce. Neměl ponětí, co obsahují ampulky vyskládané na tácu vedle stolu. Nevěděl, co bude muset podstoupit, ani co všechno na sebe prozradí tím, že se podvolí.

Tělo ho zrazovalo a on neměl prostředky, jak tu situaci zvrátit nebo ji aspoň pochopit. Přemáhal ho nepříjemný pocit, že lidem ve sterilním prostředí pod igelitovou plachtou je vydáný na milost a nemilost.

Vevnitř planulo pronikavé světlo, a tak nikdo neviděl ven. Pozoroval je a vychutnával si poslední okamžiky své převahy. Ze všech přítomných sálala neklidná energie, na jakou byl zvyklý u každého, koho čekalo setkání s ním. Pobíhali z místa na místo, znovu a znovu kontrolovali přístroje a doktor Eduard Fedkin pracoval u počítače odpojeného od vnějšího světa.

Krupinovi nakonec začalo být chladno, a to ho přimělo opět k pohybu. Nikdo si ho nevšiml, dokud nenadzdvihl plastovou chlopeň, jež nahrazovala dveře. Fedkin vyskočil ze židle a hnál se k němu.

„Pane prezidente! Odvezli mě sem bez předchozího upozornění. Některé z mých spolupracovníků vytáhli z postele. Ani jejich rodiny...“

„Uklidněte se, doktore. Je nutné dbát na zásady bezpečnosti. V celé zemi probíhají vlastizrádné demonstrace, jsme vystaveni protiprávním ekonomickým sankcím a NATO soustřeďuje síly u našich hranic. Pokud by se jen v náznaku proslechlo, že jsem musel vyhledat lékařskou péči, vypukl by chaos.“

„To chápu, pane, ale my se žádným způsobem nemůžeme spojit s kolegy ani s příbuznými, aby...“

„V tom případě si pospěšte a potvrďte, že jsem zdravotně v pořádku, abyste se mohli všichni vrátit zase domů. Ujistili mě, že vám dodali všechno, o co jste žádali, a že všechny nezbytné laboratorní zkoušky můžete provést tady. Veškeré vzorky zůstanou zde a nebudete konzultovat nikoho zvenčí.“

„Pro tuto sadu testů to je dostačující. Pokud ale zjistíme...“

Krupin lékař umlčel zvednutou rukou. „Vyhnete se aplikaci všech léků nebo anestetik, která by mohla omezit moji způsobilost nebo měla vliv na moje duševní pochody. A zásadní faktor je čas. Zařídil jsem to tak, že mohu být mimo Moskvu dva dny, ale ani o minutu déle. Rozuměl jste?“

6

POBLÍŽ DOMINICALU KOSTARIKA

Nikita Puškin zpomalil, jak se blížil k jihovýchodnímu rohu Azarovova domu. Ve zdi zela ohromná díra, takže stavba se bude brzo poroučet celá. Budovou se šířil požár, hořící trosky vyletovaly až do pralesa, ale na to, aby od nich chytilo mokré listí, nestačily.

Přišel o jednoho člověka, z něhož zbyla jen krvavá hromada prošpikovaná nesčetnými hřeby a šrouby. Brzy ho stráví plameny a zkomplikují odstranění ostatků. Za normálních okolností by se takovému problému věnoval prvořadě, ale teď na něj nebral vůbec zřetel.

Puškin se postavil do mihotavého stínu palmy a zcela znehybněl. Moc dobře odtamtud neviděl, ale měl toho hodně k přemýšlení. Jestliže Azarovova přítelkyně přežila, je on pryč, žene se pralesem, aby jí zajistil pomoc. Pokud však zahynula, situace se výrazně změnila. I on teď stojí stejně nehybně hned za plameny. Čeká. Pozoruje. Věnuje se propočtům, kterými je tak proslulý, jak způsobit co největší škodu těm, kteří ho o to jeho americké děvče připravili.

Kde se nachází Azarov, byla ale jen jedna z řady záhad, které mohly být ve svém důsledku smrtící. Co se stalo s Puškinovým odstřelovačem? Kdo byl ten člověk, který se objevil v domě v kritickou chvíli? Jak početný je jeho tým a jaké má rozkazy?

Na první – a nejspíš nejméně naléhavou otázku – dostal odpověď, jakmile mu zapraskalo ve sluchátku.

„Lokalizovali jsme odstřelovače číslo jedna, pane. Je mrtvý, zabil ho